

stellen, die nu zoo snel mogelijk naar Alice liepen om bij haar bescherming te zoeken.

«Je zult niet onthoofd worden!» zei Alice en ze stopte ze in een grooten bloempot, die dichtbij haar stond. De drie soldaten liepen eenigen tijd rond om naar hen te zoeken en gingen toen kalmpjes de anderen achterna.

«Zijn hun hoofden er af?» riep de Koningin.

«Hun hoofden zijn verdwenen, Majesteit!» riepen de soldaten ten antwoord.

«Goed zoo!» riep de Koningin. »Kun je croquetten?»

De soldaten zwegen en keken Alice aan, daar de vraag blijkbaar voor haar bedoeld was.

«Ja!» riep Alice.

«Kom dan!» gilte de Koningin en Alice voegde zich bij het gezelschap, verlangend te weten, wat er nu zou gebeuren.

«Mooi weertje vandaag!» zei een bedeesd stemmetje naast haar. Aan haar zijde bevond zich het Witte Konijn, dat haar zeer schroomvallig aankeek.

«Heel mooi», zei Alice. «Waar is de Hertogin?»

«Sst, sst!» zei het Konijn snel. Het keek benauwd om en daarna op de teenen gaande staan, bracht het